

РЕШЕНИЕ

№ 31554

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разглежда дело номер **1187** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 121 и чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл), след като с решение № 671 от 21.01.2026 г. по адм.д. № 10793/2025 г. на ВАС делото е върнато за ново разглеждане.

Образувано е по жалба на Р. И. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. от САК, срещу заповед № РД-15-503/30.04.2025 г., издадена от министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното й правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 108 от ЗДСл - поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на административния акт, поради неправилно приложение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Жалбоподателката счита, че към датата на уволнението не е била придобила изискуемия стаж, като в тази връзка цитира практика на ВАС. В подкрепа представя уведомително писмо от ТП на НОИ като твърди, че по нейно заявление е отговорено, че й липсва трудов стаж по чл. 68, ал. 1-2 и чл. 68, ал. 3 от КСО в размер на 10 месеца и 19 дни. В тази връзка изтъква, че с действията си административният орган е нарушил конституционното й право на труд. Иска се от съда отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателката, не се явява, не се представлява. Във връзка с молба от пълномощника на жалбоподателя – адв. Г. за отмяна на дадения в о.с.з. на 23.06.2026 г. ход по същество на делото, е постановено определение № 31548/10.08.2026 г. Представени са писмени бележки.

Ответникът – Министърът на здравеопазването, чрез юрк. Т., оспорва жалбата като

неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните доказателства се установява, а и не е спорно между страните, че жалбоподателката Р. И. М. е назначена за държавен служител в Министерство на здравеопазването през 2009 г.

На 30.04.2025 г. с предизвестие с изх. № 94-1751/30.04.2025 г., изготвено от Министъра на здравеопазването, Р. М., която към посочената дата заема длъжността „главен експерт“ в отдел „Консолидирани бюджетни разходи“, дирекция „Бюджети и финанси“ при Министерство на здравеопазването, с ранг III старши е уведомена, че служебното ѝ правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.106, ал.1, т.5 от ЗДСл, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, след изтичане на едномесечен срок. Посочено също така, че при неспазване срока на предизвестие ще ѝ бъде изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл. Видно от представеното по делото копие, предизвестиято е връчено на жалбоподателката на 30.04.2025 г.

На 30.04.2025г. е издадена заповед № РД-15-503/30.04.2025г., от министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното правоотношение на Р. М. на длъжност „длъжността „главен експерт“ в отдел „Консолидирани бюджетни разходи“, дирекция „Бюджети и финанси“ при Министерство на здравеопазването, с ранг III старши, считано от 01.05.2025 г. Като правно основание за издаването на заповедта са посочени разпоредбите на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл във връзка с чл. 108 от ЗДСл. Със същия акт е наредено да се изплатят обезщетения за неизползван платен отпуск по чл. 61 от ЗДСл, обезщетение по чл. 106, ал. 3 от ЗДСл за прослужени години от служителя в размер на 7,5 (седем цяло и пет) основни месечни заплати, определени към момента на прекратяване на служебното правоотношение, както и обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл в размер на 1 (една) основна месечна заплата за неспазения срок на предизвестиято. Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на жалбоподателката на 30.04.2025 г.

По делото е представена цялата преписка по издаване на оспорената заповед, включително заповеди за назначаване, преназначаване и повишаване в длъжност, както и длъжностни характеристики за заемани от оспорващата длъжности в Министерството на здравеопазването.

Допълнително от процесуалния представител на жалбоподателя е представено копие на разпореждане за отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, издадено от длъжностно лице по „ПО“, по заявление на Р. М. от 14.04.2025 г.

В изпълнение на дадените от касационната инстанция указания е представено заключение на СИЕ. Вещото лице е посочило, че съгласно изискванията на чл. 68 ал. 1,2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) през 2025 г. жените придобиват право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършени 62 год. и 4 месеца и при наличие на 36 год. и 8 месеца осигурителен стаж. Към датата на прекратяване на служебното правоотношение – 01.05.2025 г. жалбоподателката има навършени 65 год. и 9 месеца и 26 дни и осигурителен стаж 35 год., 9 месеца, 27 дни от трета категория, т.е. лицето не отговаря на изискването за продължителност на осигурителния стаж. Вещото лице е посочило, че съгласно чл.40 ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни, осигурителни книжки и с данните по чл. 5 ал. 4 от КСО, т.е. данни, които се подават в НАП от осигурителите, осигурителните каси и самоосигуряващите се лица за всяко лице, подлежащо на осигуряване. Това задължава осигурителите да подават съответните декларации не по-късно от деня, следващ датата, на която са били дължими окончателно осигурителните вноски за съответния месец, а за самоосигуряващите се лица - не по-късно от 10 дни след внасянето на дължимите осигурителни вноски. Срокът за внасяне на вноските е до 10-то

число на месеца, следващ този, за който се отнасят. Жалбоподателката като съдружник в ООД е била самоосигуряващо се лице и като такава е следвало ежемесечно да внася дължимите осигурителни вноски, след което да подава декларация. Както е установено от контролните органи на НОИ, за големи периоди от време между 01.02.2000 г. и 31.12.2008 г. са подавани декларации, без да са внесени осигурителни вноски. На това се дължи разликата между осигурителния стаж, който се установява по наличните документи и регистъра на осигурените лица, и констатациите от проверката, извършена по повод заявлението на жалбоподателката за отпускане на личната пенсия. В експертизата е направен извод, че жалбоподателката ще придобие право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършване на 67-годишна възраст на основание чл. 68 ал. 3 от Кодекса за социално

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 12.05.2025 г., в рамките на 14-дневния срок от датата на връчването на заповедта – 30.04.2025 г., съгласно чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК задължава съда да извърши служебно проверка на всички основания за незаконосъобразност на оспорения административен акт, посочени в чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК.

Съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно основанията по чл.146, т.1 ЗДСл – министъра на здравеопазването, който е органът по назначаване.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа всички изискуеми реквизити, съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл.

Същата е незаконосъобразна поради липса на мотиви и неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Анализът на установените в съдебното производство релевантни факти позволява на съда да приеме за недоказано наличието на предпоставките за приложение на основанията по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателката Р. М., на което се е позовал административният орган. Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл предвижда възможност за органа по назначаване да прекрати едностранно служебното правоотношение на служител с едномесечно предизвестие при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Словесното възпроизвеждане на посочената в акта хипотеза на чл. 106, ал. 1 от ЗДСл - т.5 се явява недостатъчно, за да обоснове приложимата разпоредба от КСО. От мотивите на акта не става ясно кога и въз основа на какви данни се установява, че жалбоподателката е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст - конкретно, че към 30.04.2025 г. тя е придобила това право.

На първо място, в заповедта няма препращане към документ, в който да се съдържат такива констатации или да са изложени факти, от които да се направи такъв извод. От ответника не са въведени твърдения да е изготвян такъв документ, а и не е приложен в представената по делото административна преписка по издаване на заповедта. В административната преписка (при носената от ответника доказателствена тежест) не се откриват доказателства относно придобиването и/или упражняването на право на пенсия от Р. М., няма документи по преписката, които да съдържат конкретни факти, относими към нейния пенсионен статут, освен за отделно прослужено време, но не и данни за общия размер на осигурителния стаж на служителката, по

смисъла на чл.68 от КСО.

Нещо повече, от представеното към жалбата уведомително писмо на длъжностно лице по „ПО“ при ТП на НОИ се установява, че към 14.04.2025 г. на Р. М., на възраст 65 години, 09 месеца и 10 дни, не достигат 10 месеца и 19 дни от съответния осигурителен стаж за пенсия. Впоследствие, от длъжностното лице по „ПО“ при ТП на НОИ е издадено и разпореждане, с което ѝ е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

На следващо място, в заключението на СИЕ, което съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено, е направен извод, че към датата на прекратяване на служебното правоотношение – 01.05.2025 г. жалбоподателката има навършени 65 год. и 9 месеца и 26 дни и осигурителен стаж 35 год., 9 месеца, 27 дни от трета категория. Т.е. тя не отговаря на изискването за продължителност на осигурителния стаж, който съгласно изискванията на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО през 2025 г. е 36 год. и 8 месеца, независимо, че разликата между осигурителния стаж по наличните документи и регистъра на осигурените лица, и констатациите от проверката, извършена по повод заявлението на жалбоподателката за отпускане на личната пенсия, се дължи на невнасянето на дължимите осигурителни вноски от самата жалбоподателка за големи периоди от време между 01.02.2000 г. и 31.12.2008 г., която като съдружник в ООД е била самоосигуряващо се лице.

В тази връзка съдът намира за основателно наведеното от жалбоподателката възражение, че служебното ѝ правоотношение е прекратено, без да е установено по категоричен начин наличието на предпоставките за придобиване на право на пенсия, съобразно изискванията на КСО.

Предвид изложеното, съдът намира, че в процесния акт липсват мотиви относно фактическите основания на посоченото правно основание за прекратяване на служебното правоотношение.

Така изложеното дава основание на съда да счете, че оспорената заповед е издадена и при неизяснени релевантни за приложимия материален закон фактически обстоятелства, което е основание за отмяната ѝ по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК. (В този смисъл решение № 12533 от 14.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 5128/2023 г., V о. по аналогичен случай, в който в заповедта и преписката не са били посочени фактически основания и доказателства за придобито право на пенсия.)

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

Независимо от изхода на спора, в полза на жалбоподателката не следва да се присъждат разноски за адвокатско възнаграждение, доколкото същата не е била представлявана от адвокат при повторното разглеждане на делото и съответно не е представен своевременно (до приключване на устните състезания) списък по чл. 80 ГПК. В тази връзка следва да се има предвид постановеното определение № 31548/10.08.2026 г., с което е оставена без уважение молбата на процесуалния ѝ представител за отмяна на дадения ход по съществото на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 46- ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. И. М., ЕГН [ЕГН], заповед № РД-15-503/30.04.2025 г. на министъра на здравеопазването, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 108 от ЗДСл.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: